

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
JÁNA MAZÁKA
přednesené dne 16. prosince 2010¹

I – Úvod

1. V projednávané žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vnitrostátní soud žádá o objasnění otázky, zda a v jakém rozsahu, může vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž poskytnout informace, které mu byly dobrovolně sděleny členy kartelu na základě programu shovívavosti uvedeného orgánu, poškozené třetí osobě, jež je hodlá využít pro přípravu žaloby na náhradu údajné škody způsobené kartelem. Soudní dvůr je žádán o to, aby zejména zkoumal, zda by zpřístupnění takových informací mohlo narušit účinné uplatňování práva Evropské unie (dále jen „EU“) v oblasti hospodářské soutěže a systém spolupráce a výměny informací mezi Komisí a orgány pro hospodářskou soutěž jednotlivých členských států ve smyslu článku 11 a 12 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 a 82 Smlouvy².

2. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce tak podle mého názoru zejména vyžaduje,

aby Soudní dvůr posoudil a vyvážil případné odlišné zájmy, tedy zajištění efektivity programů shovívavosti zavedených za účelem odhalování, postihování a v konečném důsledku odrazování od vytváření protiprávních kartelů na základě článku 101 SFEU na jedné straně, a právo každého jednotlivce uplatnit nárok na náhradu škody utrpěné v důsledku takových kartelů na straně druhé.

3. Projednávaná věc tak vyžaduje, aby Soudní dvůr posoudil zjevně protichůdné zájmy, kterými jsou zajištění účinného uplatňování článku 101 SFEU a možnost, aby údajně poškozená osoba získala přístup k informacím³, jež mají být předloženy jako důkaz v rámci občanskoprávní žaloby na náhradu škody proti členovi kartelu a mohou takové osobě pomoci při zajištění jejich práv na účinný procesní prostředek v občanskoprávním řízení o porušení článku 101 SFEU. Základní právo na účinný procesní prostředek je v takových případech podle mého názoru zaručeno článkem 47 ve spojení s čl. 51 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie (dále

1 — Původní jazyk: angličtina.

2 — Úř. věst. L 1, 2003, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205.

3 — Které má k dispozici orgán členského státu; v projednávané věci vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž určený v souladu s článkem 35 nařízení.

jen „Listina“)⁴, vyložených ve světle čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách (dále jen „EÚLP“)⁵, který se týká práva na spravedlivý proces, a příslušné judikatury Evropského soudu pro lidská práva.

zodpovědným za dohody o cenách a o uzavření výrobních kapacit. Tato rozhodnutí byla založena mimo jiné na informacích a dokumentech, které Bundeskartellamt získal v rámci svého programu shovívavosti.

II – Původní řízení a předběžná otázka

4. Rozhodnutími z ledna roku 2008, která mezitím nabyla právní moci, Bundeskartellamt Spolkové republiky Německo (Spolkový úřad pro hospodářskou soutěž), který jednal mimo jiné na základě článku 81 ES (nyní článek 101 SFEU), uložil pokuty v celkové výši 62 000 000 eur třem největším evropským výrobcům dekorativních papírů (speciální papíry sloužící k povrchové úpravě dřevěných materiálů) a pěti fyzickým osobám osobně

5. Společnost Pfeleiderer AG (dále jen „Pfeleiderer“) je odběratelkou dekorativních papírů a patří ke třem prvním celosvětovým výrobcům dřevěných materiálů, povrchových úprav a laminátových podlah. Společnost Pfeleiderer uvedla, že od výrobců dekorativního papíru, proti kterým se vede řízení, za poslední tři roky odebrala zboží v hodnotě přesahující 60 000 000 eur. Pro účely přípravy občanskoprávních žalob na náhradu škody společnost Pfeleiderer požádala Bundeskartellamt dopisem ze dne 26. února 2008 o přístup ke spisům, které se týkaly řízení o uložení pokut za kartelovou dohodu v oblasti dekorativních papírů.

4 — Podle čl. 6 odst. 1 SEU: „Unie uznává práva, svobody a zásady obsažené v Listině základních práv Evropské unie ze dne 7. prosince 2000, ve znění upraveném dne 12. prosince 2007 ve Štrasburku, jež má stejnou právní sílu jako Smlouvy“.

5 — Podepsaná dne 4. listopadu 1950. Podle čl. 6 odst. 3 SEU „[z]ákladní práva, která jsou zaručena Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a která vyplývají z ústavních tradic společných členským státům, tvoří obecné zásady práva Unie“. Viz též čl. 53 odst. 3 Listiny, který stanoví: „Pokud tato listina obsahuje práva odpovídající právu zaručeným Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, jsou smysl a rozsah těchto práv stejné jako ty, které jim přikládá uvedená úmluva. Toto ustanovení nebrání tomu, aby právo Unie poskytovalo širší ochranu.“

6. Poté, kdy společnost Pfeleiderer obdržela tři rozhodnutí o uložení pokuty ve znění, ze kterého byly odstraněny identifikační údaje a seznam důkazních prostředků zajištěných při prohlídce, požádala ve druhé žádosti výslovně o přístup k žádostem o shovívavost, k podkladům, které byly dobrovolně předány žadateli o shovívavost, a rovněž ke shromážděným důkazním prostředkům. Bundeskartellamt dopisem ze dne 14. října 2008

informoval společnost Pfeleiderer o tom, že hodlá žádosti vyhovět pouze zčásti a že přístup do spisu omezí na verzi, ze které budou odstraněny důvěrné obchodní informace, interní dokumenty a dokumenty ve smyslu bodu 22 programu shovívavosti⁶.

7. Společnost Pfeleiderer se proti tomuto rozhodnutí odvolala k Amtsgericht Bonn (okresní soud v Bonnu).

8. Amtsgericht Bonn nejprve dne 3. února 2009 vydal usnesení, ve němž v podstatě vyhověl společnosti Pfeleiderer. Amtsgericht uvedl, že podle § 406e Strafprozessordnung (německý trestní řád, dále jen „StPO“)⁷, jenž v trestním řízení upravuje právo poškozeného

na přístup do spisu a podle § 46 odst. 1 odst. 3 poslední části čtvrté věty Gesetz über Ordnungswidrigkeiten (německý přestupkový zákon, dále jen „OwiG“) se použije obdobně v rámci kartelových řízení týkajících se správních deliktů, může právní zástupce poškozené strany za poškozeného nahlédnout do spisu, i do úředně uchovávaných důkazních prostředků, pokud v tomto ohledu prokáže legitimní zájem. Společnost Pfeleiderer je podle předkládajícího soudu třeba považovat za poškozenou osobu, protože je nutné vycházet z toho, že v důsledku kartelu platila nadměrné ceny za zboží, které nakupovala od členů kartelu. Legitimní zájem existuje také v případě, kdy poškozená osoba žádá nahlédnutí do spisu za účelem přípravy občanskoprávních žalob na náhradu škody. Rovněž se umožní přístup do těch částí spisu, jež žadatelé o shovívavost dobrovolně poskytli Bundeskartellamt, a tyto se v důsledku toho týkají informací ve smyslu bodu 22 programu Bundeskartellamt o shovívavosti. Co se týče důvěrných obchodních informací a interních dokumentů [tedy záznamy z jednání Bundeskartellamt nebo korespondence v rámci Evropské sítě pro hospodářskou soutěž (dále jen „ESHS“) týkající se přidělení věcí], je právo přístupu do spisu omezeno. Rozsah práva na přístup do spisu je nutné určit na základě zvážení protichůdných zájmů a omezuje se na ty části spisu, jež jsou nutné pro účely prokázání nároků na náhradu škody.

6 — Bod 22 oznámení Bundeskartellamt č. 9/2006 ze dne 7. března 2006 o ochraně před pokutami a snížení pokut v případě kartelových dohod (dále jen „program shovívavosti Bundeskartellamt“) stanoví, že „Bundeskartellamt v rámci zákonem stanoveného volného uvážení zamítne žádosti soukromých třetích osob o nahlédnutí do spisu nebo o poskytnutí informací v případech, kdy se budou týkat žádosti o prominutí nebo snížení pokuty a důkazů předložených v souvislosti s touto žádostí.“ Oznámení je dostupné na následující internetové adrese http://www.bundeskartellamt.de/w/Englisch/download/pdf/06_Bonusregelung_e.pdf.

7 — Ustanovení § 406e StPO nadepsané „Nahlížení do spisů“ stanoví:

„1. Pokud právní zástupce prokáže oprávněný zájem, může v zájmu poškozeného nahlédnout do spisů, které má soud k dispozici, nebo které by mu musely být předloženy v rámci trestního stíhání, jakož i do úředně zajištěných důkazních prostředků. [...]

2. Nahlížení do spisů se nepovolí, pokud je to v rozporu se základními zájmy obviněného nebo jiných osob. Může být odepřeno, pokud by tím mohl být ohrožen účel vyšetřování nebo by bylo nepřiměřeně prodlouženo řízení. [...]“

9. Na základě námitky proti tomuto usnesení vrátil Amtsgericht Bonn řízení do stavu před vydáním usnesení. Amtsgericht se sice nechce odchýlit od svého právního názoru, soudí však, že by zamýšleným rozhodnutím implicitně prohlásil stávající znění programu shovívavosti Bundeskartellamt za neslučitelné s § 406e StPO a § 46 odst. 1 OwiG. Amtsgericht odkazuje zejména na bod 22 programu shovívavosti Bundeskartellamt.

10. Předkládající soud se však domnívá, že by zamýšlené rozhodnutí mohlo být v rozporu s články 11 a 12 nařízení č. 1/2003 a s čl. 10 odst. 2 ES (nyní čl. 4 odst. 3 SEU) ve spojení s čl. 3 odst. 1 písm. g) ES. Podle předkládajícího soudu zavazují články 11 a 12 nařízení č. 1/2003 Komisi a vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž členských států k úzké spolupráci a stanoví vzájemnou výměnu informací včetně informací důvěrné povahy, a to za účelem jejich použití jako důkazů v řízení podle článků 81 a 82 ES (nyní články 101 SFEU a 102 SFEU). Účinnost a funkčnost těchto ustanovení by mohla vyžadovat, aby byl v případě řízení o ukládání pokut na základě práva EU v oblasti hospodářské soutěže poškozeným třetím osobám odepřen přístup k žádostem o shovívavost a k dokumentům, které žadatelé o shovívavost dobrovolně poskytli. Pokud by Bundeskartellamt byl povinen snížit tuto úroveň ochrany, aby třetím osobám poskytl přístup k žádostem

o shovívavost v rozporu s bodem 22 svého programu shovívavosti, měla by tato skutečnost dva závažné důsledky.

11. Zprv by již Bundeskartellamt především od Komise nedostával žádné informace založené na žádostech o shovívavost. Také ostatní členové ESHS by již žádné takové informace Bundeskartellamt neposkytovali v rozsahu, v němž vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž ostatních členských států v rámci svých vnitrostátních právních úprav shovívavosti stanovily ochranu před zveřejněním ve smyslu vzorového programu shovívavosti ESHS⁸. Tím by byla nejen citelně narušena spolupráce v rámci ESHS, nýbrž by to rovněž znamenalo, že by již nebylo možné ani účinné přidělování věcí v rámci ESHS. Tím by byla zpochybněna celková funkčnost ESHS.

12. Zadruhé by existovalo riziko, že by podniky mohly být odrazovány od spolupráce v rámci programu shovívavosti; kartely by tak nebyly oznamovány a zůstávaly by

8 — Přijatý dne 29. září 2006; dostupný na adrese http://ec.europa.eu/competition/ecn/model_leniency_en.pdf.

neodhaleny, protože žadatel o shovívavost by se musel obávat, že by dokumenty a informace, které dobrovolně poskytl, byly v občanskoprávních žalobách na náhradu škody použity přímo proti němu. Tím by měl žadatel o shovívavost dokonce horší postavení než ostatní účastníci kartelu, kteří s orgány pro hospodářskou soutěž nespolupracují.

III – Řízení před Soudním dvorem

13. Ve světle těchto pochybností se Amtsgericht rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

14. Písemná vyjádření předložila společnost Pfeleiderer, Firma Felix Schoeller Holding GmbH & Co. KG a Firma Technocell Dekor GmbH & Co. KG, Arjo Wiggins Deutschland GmbH, belgická, česká, německá, nizozemská, kyperská, španělská a italská vláda, Komise a Kontrolní úřad ESVO. Jednání se uskutečnilo dne 14. září 2010. Belgická, kyperská a nizozemská vláda při jednání nepřednesly ústní vyjádření. Munksjö Paper GmbH při jednání přednesla ústní vyjádření.

„Mají být právní předpisy Společenství v oblasti hospodářské soutěže – konkrétně články 11 a 12 nařízení č. 1/2003, jakož i čl. 10 odst. 2 ES ve spojení s čl. 3 odst. 1 písm. g) ES - vykládány v tom smyslu, že osobám poškozeným kartelovou dohodou nesmí být pro účely uplatnění jejich občanskoprávních nároků umožněn přístup k žádostem o shovívavost a k informacím a dokumentům, které žadatelé o shovívavost v této souvislosti dobrovolně předložili orgánu pro hospodářskou soutěž členského státu na základě vnitrostátního programu shovívavosti v rámci řízení o uložení pokuty zaměřeného (též) na uplatnění článku 81 ES?“

15. Společnost Pfeleiderer má za to, že věc v původním řízení je čistě vnitrostátním sporem založeným na německém procesním právu. Tvrdí, že Amtsgericht správně rozhodl, že by odepření přístupu k dotčeným informacím, jež se týkají shovívavosti, na základě bodu 22 programu shovívavosti Bundeskartellamt, bylo neslučitelné s § 406a StPO. Společnost Pfeleiderer soudí, že odpověď na otázku položená Amtsgericht by měla být záporná, jelikož pravidla EU v této oblasti nejsou dostatečně určitá a další možné nástroje výkladu, například vzorový program shovívavosti ESHS, nejenže postrádá přesnost, ale postrádá též nezbytnou závaznou povahu.

16. Firma Felix Schoeller Holding GmbH & Co. KG a Firma Technocell Dekor GmbH & Co. KG, Arjo Wiggins Deutschland GmbH, belgická, česká, německá, nizozemská, kyprská, španělská a italská vláda mají v zásadě za to, že osobám poškozeným kartelem nemůže být pro účely uplatnění občanskoprávních nároků umožněn přístup k žádostem o shovívavost nebo k informacím a podkladům, které žadatelé o shovívavost dobrovolně předložili orgánu hospodářské soutěže členského státu na základě vnitrostátního programu shovívavosti v rámci řízení o uložení pokuty mimo jiné podle článku 101 SFEU.

17. Komise v zásadě zastává názor, že je třeba rozlišovat mezi dobrovolnými vyjádřeními žadatelů o shovívavost, jež se týkají jejich znalostí o kartelu a jejich úlohy v něm, nazývanými „prohlášení společnosti“, která byla zvláště připravena pro to, aby byla předložena v rámci vnitrostátního programu shovívavosti⁹, a dalšími, již existujícími dokumenty, jež byly předloženy žadateli o shovívavost. Osobám poškozeným kartelem by podle Komise nemělo být pro účely uplatnění občanskoprávních nároků umožněno nahlédnout do prohlášení společností, protože by tím žadatel o shovívavost měl horší postavení než jiní

členové kartelu, čímž by byla narušena účinnost programu shovívavosti. Komise tvrdí, že je třeba zvážit umožnění přístupu k ostatním dokumentům předloženým žadateli o shovívavost v závislosti na konkrétním případě. Komise dovozuje analogii se svou praxí týkající se předávání informací, jež má k dispozici, vnitrostátním soudům v souladu s čl. 15 odst. 1 nařízení č. 1/2003¹⁰.

18. Kontrolní orgán ESVO zastává názor, že vzhledem k tomu, že většina programů shovívavosti v EU připouští ústní jednání¹¹, jehož cílem je chránit prohlášení společností před zveřejněním v rámci občanskoprávních řízení o náhradu škody, nebrání zásada efektivity práva EU v oblasti hospodářské soutěže, ani žádné z jeho ustanovení, vnitrostátní právní úpravě, jež stanoví, že členský stát potenciálnímu žalobci, který proti členům tajného protiprávního kartelu uplatňuje občanskoprávní nárok na náhradu škody, umožní přístup

9 — Viz obdobně bod 31 oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů z roku 2006 (dále jen „oznámení o shovívavosti“) (Úř. věst. C 298, s. 17).

10 — Viz rovněž oznámení Komise o spolupráci mezi Komisí a soudy členských států EU při uplatňování článků 81 ES a 82 ES (Úř. věst. C 101, s. 54). Bod 26 stanoví, že „Komise může vnitrostátním soudům zakázat poskytnutí informací v případě, že převažují důvody související s potřebou chránit zájmy Společenství nebo potřeba zabránit zasahování do jeho fungování a nezávislosti, zejména tehdy, pokud by bylo ohroženo plnění úkolů, které mu byly svěřeny. [...] Komise proto bez souhlasu žadatele o shovívavost neposkytne vnitrostátním soudům informace, které jí takový žadatel dobrovolně poskytl.“ (neoficiální překlad)

11 — Viz např. bod 32 oznámení o shovívavosti (citovaný v poznámce pod čarou 9). Viz rovněž bod 28 vzorového programu shovívavosti ESHS (citovaný v poznámce pod čarou 8).

k podkladům souvisejícím se žádostí o shovívavost, které získal vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž.

č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise¹² a související judikaturou Soudního dvora, se jeví jako nepatřičná, protože by mohlo dojít k omezení pravděpodobně širšího práva na přístup k důkazům pro účely uplatnění občanskoprávního nároku, které údajnému poškozenému vyplývá z § 406e StPO.

IV – Úvodní poznámky

19. Podle mého názoru je užitečné zdůraznit několik relevantních otázek týkajících se původního řízení, jež vyplývají z předkládacího rozhodnutí. Zaprvé, přístup ke konkrétním dotčeným informacím v původním řízení nebyl požadován veřejností na základě vnitrostátních pravidel o přístupu k informacím. Z předkládacího rozhodnutí naopak vyplývá, že se na společnost Pfeleiderer v zásadě vztahují zvláštní procesní práva německého práva o přístupu k informacím týkajícím se kartelu, které má Bundeskartellamt k dispozici, protože je považována za subjekt, který v důsledku kartelové dohody utrpěl škodu a má oprávněný zájem na přístupu k uvedeným informacím pro účely přípravy občanskoprávních žalob na náhradu škody. Za takových okolností soud na základě § 406e StPO informace zpřístupní nikoliv samotné společnosti Pfeleiderer, nýbrž jejímu právnímu zástupci. Jakákoliv podobnost s právní úpravou týkající se transparentnosti a přístupu veřejnosti k dokumentům, například s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES)

20. Zadruhé, šetření týkající se konkrétního porušení práva hospodářské soutěže v původním řízení skončilo přijetím rozhodnutí o uložení pokuty mimo jiné na základě článku 101 SFEU, které již není soudně přezkoumatelné. Za těchto okolností přístup ke sporným informacím nemůže ohrozit vyšetřování dotčeného protiprávního jednání, ani ovlivnit jeho výsledek. Je tedy třeba rozlišovat mezi projednávanou věcí a případy, kdy poškozená třetí osoba žádá o přístup k informacím, jež má k dispozici vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž před tím, než takový orgán přijme rozhodnutí na základě práva EU v oblasti hospodářské soutěže. Je však třeba zodpovědět i otázku, zda by přístup k dotčené kategorii informací, tedy k informacím a dokumentům, které byly dobrovolně poskytnuty v rámci programu shovívavosti, mohl obecně ohrozit proces vyšetřování porušení

12 — Úř. věst. L145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331. Dodávám, že Firma Felix Schoeller Holding GmbH & Co. KG, Firma Technocell Dekor GmbH & Co. KG, německá a španělská a Komise ve svých vyjádřeních při jednání projevily pochybnosti ohledně možnosti uplatnit *obdobně* toto nařízení v projednávané věci.

článku 101 SFEU, a tím i použití těchto ustanovení Bundeskartellamt a dalšími vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž v souladu s pravomocemi a povinnostmi, jež pro ně vyplývají z nařízení č. 1/2003.

žadatelem o shovívavost vnitrostátnímu orgánu pro hospodářskou soutěž na systém spolupráce a výměny informací stanovený v člancích 11 a 12 nařízení č. 1/2003.

21. Zatřetí se otázka předložená Amtsgericht zaměřuje na přístup k informacím a dokumentům předloženým žadatelem o shovívavost. Z předkládacího usnesení vyplývá, že Amtsgericht je toho názoru, že právo na přístup k informacím je omezeno v případě, kdy se jedná o důvěrné obchodní informace a interní dokumenty¹³. Nic nenaznačuje tomu, že by Amtsgericht měl v úmyslu v této souvislosti přehodnotit svůj názor. Ve svém stanovisku tudíž budu zkoumat otázku přístupu k informacím a dokumentům předloženým žadatelem o shovívavost v rozsahu, v němž neobsahují důvěrné obchodní informace nebo nejsou interními dokumenty.

V – Posouzení

22. Podstatou otázky Amtsgericht je mimo jiné dopad, který má přístup poškozené třetí osoby¹⁴ k informacím poskytnutým

23. Po vstupu nařízení č. 1/2003 v platnost mají Komise a orgány pro hospodářskou soutěž členských států¹⁵ pravomoc uplatňovat články 101 SFEU a 102 SFEU¹⁶. Ačkoliv pravomoci Komise a orgánů hospodářské soutěže při provádění článku 101 SFEU a 102 SFEU nejsou zcela shodné, do značné míry se překrývají; to vede k decentralizovanému systému uplatňování, jenž je založen na souběžných pravomocích. Komise má na základě nařízení č. 1/2003 konkrétní podrobné pravomoci pro uplatňování článků SFEU 101 a 102 SFEU. Naopak, orgány pro hospodářskou soutěž členských států a vnitrostátní soudy¹⁷ uplatňují na základě zásady procesní autonomie články 101 SFEU a 102 SFEU do značné míry podle vnitrostátního právního řádu¹⁸, za

13 — Viz výše bod 8.

14 — Pro účely žaloby na náhradu škody.

15 — Viz čl. 3 odst. 1 nařízení č. 1/2003, z něhož pro orgány členských států pro hospodářskou soutěž a vnitrostátní soudy vyplývají povinnosti uplatňovat články 101 SFEU a 102 SFEU.

16 — Viz zejména články 4 a 5 nařízení.

17 — V souladu s článkem 6 nařízení č. 1/2003 mají vnitrostátní soudy pravomoc uplatňovat články 101 SFEU a 102 SFEU.

18 — Viz však článek 5 nařízení č. 1/2003, který uvádí rozhodnutí, jež mohou přijmout vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž při uplatňování článků 101 SFEU a 102 SFEU.

předpokladu dodržení zásad rovnocennosti¹⁹ a efektivity²⁰. Podle mého názoru musejí členské státy zejména na základě čl. 4 odst. 3 SFEU a nařízení č. 1/2003²¹ na svém území zajistit účinné uplatňování článků 101 SFEU a 102 SFEU²².

24. Kapitola IV nařízení č. 1/2003, nadepsaná „Spolupráce“, stanoví, s cílem omezit nesouladné použití souběžných pravomocí a bez ohledu na procesní autonomii, kterou v zásadě mají vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž, některá procesní pravidla zaměřená na zajištění koordinovaného a efektivního fungování systému souběžných pravomocí. Komise a orgány pro hospodářskou soutěž členských států totiž tvoří společnou síť²³ orgánů veřejné moci uplatňujících v úzké spolupráci pravidla hospodářské soutěže EU²⁴. Uvedená kapitola mezi členy ESHS zejména vytváří systém²⁵, který mimo jiné upravuje rozdělení práce a přidělování případů jednomu či více vnitrostátním orgánům pro hospodářskou soutěž a Komisi, stejně jako soudržné uplatňování pravidel hospodářské soutěže EU. Podle mého názoru vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž při své činnosti

19 — Zásada rovnocennosti vyžaduje, aby se dotčené vnitrostátní pravidlo použilo nezávisle na tom, zda jde o porušení unijního práva hospodářské soutěže nebo vnitrostátního práva hospodářské soutěže (viz obdobně rozsudky ze dne 1. prosince 1998, *Levez*, C-326/96, Recueil, s. I-7838, bod 41; ze dne 16. května 2000, *Preston a další*, C-78/98, Recueil, s. I-3201, bod 55 a ze dne 29. října 2009, *Pontin*, C-63/08, Sb. rozh. s. I-10467, bod 45). Uvádím, že ze spisu předloženého v projednávané věci nevyplývá, že je nutné rozlišovat mezi zpřístupněním informací, které žadatel o shovívavost, prostřednictvím Bundeskartellamt poskytl třetím osobám v závislosti na tom, zda se takový případ týká vnitrostátního práva hospodářské soutěže nebo článku 101 SFEU.

20 — Viz mimo jiné rozsudky ze dne 14. prosince *Peterbroeck* (C-312/93, Recueil, s. I-4599, bod 12); ze dne 4. července 2006, *Adelener a další* (C-212/04, Sb. rozh. s. I-6057, bod 95); ze dne 28. června 2007, *Bonn Fleisch* (C-1/06, Sb. rozh. s. I-5609, bod 41) a ze dne 7. září 2006, *Marrosu a Sardino* (C-53/04, Sb. rozh. s. I-7213, bod 52). Podle ustálené judikatury procesní podmínka stanovená vnitrostátním právním řádem členského státu nesmí v praxi znemožňovat nebo nadměrně ztěžovat výkon práv priznaných právním řádem Unie (zásada efektivity) (viz mimo jiné rozsudek ze dne 15. dubna 2010, *Barth* (C-542/08, Sb. rozh. s. I-3189, bod 17 a tam citovaná judikatura).

21 — Viz především články 5 a 6.

22 — S přijetím nařízení č. 1/2003 a jeho vstupem v platnost tak vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž vůči podnikům musejí aktivně prosazovat účinné uplatňování článků 101 SFEU a 102 SFEU, a tím plnit povinnosti vyplývající z uvedených ustanovení. Soudní dvůr mimoto ve svém rozsudku *CIF* uvedl, že i když se samotné články [101 a 102 SFEU] týkají pouze jednání podniků a netýkají se právních nebo správních předpisů přijímaných členskými státy, nemění to nic na tom, že z těchto článků ve spojení s článkem [4 odst. 3 SEU], jenž zavádí povinnost spolupráce, pro členské státy vyplývá povinnost nezavádět ani neoponečávat v platnosti opatření právní nebo správní povahy, která by mohla zmařit užitečný účinek pravidel hospodářské soutěže platných pro podniky (rozsudek ze dne 9. září 2003, *CIF*, C-198/01, Recueil, s. I-8055, bod 45 a tam citovaná judikatura).

23 — ESHS.

24 — Viz bod 15 odůvodnění nařízení č. 1/2003.

25 — Viz například oznámení Komise o spolupráci v rámci sítě orgánů pro hospodářskou soutěž (Úř. věst. 2004 C 101, s. 43) (dále jen „oznámení o spolupráci“) a společné prohlášení Rady a Komise o fungování sítě orgánů hospodářské soutěže (dále jen „společné prohlášení“), dostupné na adrese http://ec.europa.eu/competition/ecn/joint_statement_en.pdf. Oznámení o spolupráci formuluje podrobnosti týkající se praktického provádění článků 11 a 12 nařízení č. 1/2003. Podle bodu 72 a přílohy oznámení o spolupráci mají vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž povinnost uznávat a dodržovat v něm stanovené zásady, včetně zásady ochrany žadatelů o shovívavost.

musejí zajistit účinné plnění svých povinností v oblasti spolupráce podle nařízení č. 1/2003.

25. Zatímco ani nařízení č. 1/2003, ani oznámení o shovívavosti neobsahují žádné ustanovení týkající se přístupu k informacím, které byly dobrovolně předloženy žadatelem o shovívavost třetím osobám²⁶, bod 30 vzorového programu shovívavosti ESHS stanoví, že „[orgány pro hospodářskou soutěž] si [ú]stní vyjádření učiněná v rámci tohoto programu vymění v souladu s článkem 12 nařízení č. 1/2003 pouze tehdy, jsou-li splněny podmínky stanovené v [oznámení o spolupráci] a je-li ochrana proti zveřejnění poskytovaná přijímajícím [orgánem pro hospodářskou soutěž] rovnocenná s ochranou poskytovanou předávajícím [orgánem pro hospodářskou soutěž]“²⁷. *(neoficiální překlad)*

26 — Body 26 až 28 oznámení o spolupráci (citované v poznámce pod čarou 25) se týkají výměny a používání důvěrných informací Komisí a vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž v souladu s článkem 12 nařízení č. 1/2003, zatímco body 37 až 42 oznámení o spolupráci se týkají zejména sdělování informací vyplývajících ze žádosti o shovívavost mezi členy ESHS (Komise a vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž) a jejich používání těmito členy. Viz též body 3 až 5 odůvodnění vzorového programu shovívavosti ESHS (citovaného v poznámce pod čarou 8).

27 — Bod 28 vzorového programu shovívavosti ESHS stanoví možnost předkládat žádosti o shovívavost ústně, zatímco bod 29 stanoví, že nahlížení do záznamů o ústních prohlášeních nebude umožněno dříve, než orgán pro hospodářskou soutěž nepředloží stranám své oznámení námitek. Viz též body 48 a 49 důvodové zprávy ke vzorovému programu shovívavosti ESHS (citovanému v poznámce pod čarou 8).

26. Vzorový program shovívavosti ESHS je nezávazný nástroj zaměřený na uskutečňování faktické nebo „měkké“ harmonizace programů shovívavosti vnitrostátních orgánů pro hospodářskou soutěž s cílem zabránit tomu, aby odlišnosti mezi programy shovívavosti v rámci ESHS neodrazovaly potenciální žadatele o shovívavost. Proto vzorový program shovívavosti ESHS upravuje zacházení, které podnik žádající o shovívavost může po sjednocení všech programů očekávat ve všech státech ESHS. Vzorový program shovívavosti ESHS je navíc zaměřen i na snížení zátěže představované vícenásobnými žádostmi. Nicméně i když tento nástroj, podobně jako další nástroje, například oznámení o spolupráci nebo společné prohlášení, nemají legislativní povahu, nelze jejich praktické účinky, především ve vztahu k činnosti vnitrostátních orgánů pro hospodářskou soutěž a Komise, ponechat bez povšimnutí. Je tak politováníhodné, že takové dokumenty, jako je vzorový program shovívavosti ESHS a společné prohlášení, nejsou pro účely transparentnosti a dalšího využití zveřejňovány v Úředním věstníku.

27. Zejména ve světle bodu 30 vzorového programu shovívavosti ESHS a vzhledem k neexistenci právní úpravy Evropské unie v této oblasti soudím, že rozdílné standardy vnitrostátních orgánů pro hospodářskou

soutěž, co se týče umožnění přístupu třetím stranám k informacím, jež byly dobrovolně poskytnuty žadateli o shovívavost, by tak mohly mít vliv na ustanovení o spolupráci v nařízení č. 1/2003.

tedy může existovat tendence ke vzniku vícenásobných řízení před vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž v případech, kdy členové kartelu žádají o shovívavost²⁹, neboť vzhledem k tomu, že neexistuje jednotné řízení o shovívavosti v souladu s právem EU a celoevropského systému plně harmonizovaných programů shovívavosti, mohou považovat za potřebné podat žádost ke všem orgánům, které mají pravomoc uplatňovat článek 101 SFEU v souvislosti s protiprávním jednáním, nejsou důkazy o tom, že by v projednávané věci takové okolnosti nastaly. Uvádím rovněž, že vnitrostátní soud v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce jasně uvedl, že společnost Pfeleiderer nežádala přístup k informacím a podkladům, které Bundeskartellamt získal na základě článku 12 nařízení č. 1/2003³⁰.

28. Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru by se jeví, s výhradou ověření, jež musí provést vnitrostátní soud, že švédský orgán pro hospodářskou soutěž spolupracoval s Bundeskartellamt při vyšetřování dotčeného protiprávního jednání. Nic však nenasvědčuje tomu, že by vedle Bundeskartellamt byl jiný vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž příslušný k uplatnění článku 101 SFEU ve vztahu k dotčenému kartelu, což by mohlo vést k vícenásobným řízením před různými orgány a k možnosti přerozdělení věci v souladu s článkem 11 nařízení č. 1/2003²⁸. Zatímco

28 — Viz též zejména body 16 až 19 oznámení o spolupráci (citované v poznámce pod čarou 25). Bod 16 stanoví, že „aby byla zjištěna vícenásobná řízení a aby byly věci projednávány z hlediska příslušnosti vhodnými orgány pro hospodářskou soutěž, musí být členové sítě již v počáteční fázi řízení informováni o věcech, ve kterých bylo zahájeno řízení před jednotlivými orgány pro hospodářskou soutěž.“ (neoficiální překlad) Bod 17 oznámení o spolupráci stanoví, že nařízení č. 1/2003 „zavádí mechanismus vzájemného informování orgánů pro hospodářskou soutěž s cílem zajistit účinné a rychle přidělování věcí. Článek 11 odst. 1 nařízení Rady stanoví, že orgány pro hospodářskou soutěž členských států, které jednají na základě [článku 101 SFEU nebo 102 SFEU] mají povinnost informovat Komisi před nebo neprodleně po zahájení prvního formálního vyšetřovacího opatření. Stanoví též, že tyto informace mohou být poskytnuty orgánům pro hospodářskou soutěž ostatních členských států. Smyslem čl. 11 odst. 3 nařízení Rady je umožnit, aby síť zjišťovala vícenásobná řízení a zajistila případné přerozdělení věci, jakmile jeden z orgánů začne dotčenou věc vyšetřovat.“ (neoficiální překlad)

29. Zdálo by se tak, že články 11 a 12 nařízení č. 1/2003 nejsou pro účely projednávané věci relevantní a že ta část předběžné otázky, která se týká uvedených ustanovení, je

29 — Viz bod 38 oznámení o spolupráci (citované v poznámce pod čarou 25).

30 — Článek 12 nařízení č. 1/2003 stanoví, že Komise a orgány pro hospodářskou soutěž členských států jsou oprávněny vyměňovat si a používat informace pro účely použití článků 101 SFEU a 102 SFEU.

hypotetická³¹, jak tvrdí Komise ve svém vyjádření³². Vzhledem k tomu, že v předkládacím rozhodnutí chybí jakékoliv konkrétní skutkové okolnosti týkající se otázky spolupráce podle kapitoly IV nařízení č. 1/2003, bylo by spekulativní, kdyby Soudní dvůr v projednávané věci o této otázce rozhodoval.

ohrozit účinné uplatňování článku 101 SFEU takovým orgánem.

30. Předkládající soud se rovněž táže, zda přístup k informacím a podkladům, které byly dobrovolně poskytnuty žadatelem o shovívavost vnitrostátnímu orgánu hospodářské soutěže, který tento orgán zamýšlí poskytnout poškozenému, jenž má v úmyslu podat žalobu na náhradu škody, by v budoucnu mohl

31. Je zřejmé, že Komise i orgány pro hospodářskou soutěž členských států hrají významnou úlohu při uplatňování článku 101 SFEU v souvislosti s protiprávními kartelovými dohodami. Vzhledem k tajné povaze kartelů zakázaných článkem 101 SFEU se vlastní odhalování a vyšetřování a v konečném důsledku zákaz a postihování takových protiprávních jednání, které často patří mezi nejzávažnější porušení práva hospodářské soutěže³³ z důvodu jejich negativního účinku na strukturu hospodářské soutěže, pro Komisi a vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž ukazuje jako obtížné³⁴. Komise po roce 1996, spolu

31 — Společnost Pfeleiderer je toho názoru, že články 11 a 12 nařízení č. 1/2003 nejsou v projednávané věci relevantní. Kontrolní úřad ESVO ve svém vyjádření poukázal, s odvoláním na oznámení o spolupráci, na čisté vnitrostátní povahu věci projednávané Amtsgericht.

32 — Řízení stanovené v článku 267 SFEU je nástrojem spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy, jehož prostřednictvím Soudní dvůr vnitrostátním soudům poskytuje výklad práva EU, který potřebují pro rozhodnutí vnitrostátních sporů. Duch spolupráce, který musí v řízení o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce převládat, vyžaduje, aby vnitrostátní soud dbal na funkci Soudního dvora, tj. přispívat k výkonu soudní moci v členských státech, nikoliv vydávat poradní stanoviska ve všeobecných nebo hypotetických otázkách. Viz rozsudek ze dne 5. února 2004, Schneider (C-380/01, Recueil, s. I-1389, body 20 až 23 a tam citovaná judikatura).

33 — A které v případě odhalení a prokázání mohou vést nejen k uložení vysokých pokut, ale v některých členských státech dokonce k uložení trestu odnětí svobody.

34 — Viz obdobné rozsudek ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise (rozsudek ve spojených věcech C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00, Recueil, s. I-123, body 55 až 57), ve kterém Soudní dvůr uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že zákaz účasti na jednáních a dohodách, které jsou v rozporu s hospodářskou soutěží, stejně jako potenciální postihy v tomto směru, jsou dobře známé, je běžné, že činnosti spojené s takovými jednáními a dohodami probíhají tajně, jednání jsou tajná, často se uskutečňují v třetích státech a s nimi související dokumentace je omezena na minimum. I když Komise objeví písemnosti výslovně prokazující protiprávní kontakty mezi hospodářskými subjekty, jako jsou zápisy ze schůzek, jsou tyto obvykle útržkovité a rozptýlené, takže se často ukazuje jako nezbytné rekonstruovat některé podrobnosti dedukcí. Ve většině případů musí být existence protisoutěžního jednání nebo dohody vyvozena z určitého počtu shodujících se skutečností a nepřímých důkazů, které ve svém celku mohou představovat, neexistuje-li jiné logické vysvětlení, důkaz o porušení práva hospodářské soutěže.

s přijetím sdělení o neuložení nebo snížení pokut v případech kartelových dohod zavedla – řekl bych účelově³⁵ – program shovívavosti, který odměňuje spolupráci členů kartelu vedoucí k odhalení a trestání kartelů³⁶ formou neuložení pokut a jejich snížení. Z oznámení o shovívavosti z roku 2006³⁷ vyplývá, že podle Komise „[z]ájmý spotřebitelů a občanů na zjištění a potrestání kartelů převažují nad zájmy na pokutování podniků, které Komisi umožní takové praktiky odhalit a zakázat. [...] Komise je toho názoru, že spolupráce určitého podniku při odhalování existence kartelu má skutečnou hodnotu“³⁸. Přínos takového programu podle mého názoru přesahuje rámec odhalování a trestání jednotlivých protiprávních jednání a vede ke vzniku obecné atmosféry nejistoty mezi potenciálními členy

kartelů, jež může bránit jejich skutečnému vytváření.

32. Oznámení o shovívavosti tudíž transparentně stanoví pravidla a postupy, na jejichž základě žadatelé o shovívavost mohou předvídat, jakým způsobem s nimi bude Komise zacházet. Transparentnost a předvídatelnost jsou podle mého názoru nezbytné pro efektivní fungování programu transparentnosti Komise, jelikož nejistota v souvislosti se zacházením ze strany Komise by mohla potenciální žadatele odradit. Soudní dvůr krom toho uvedl, že spolupráce podniku s Komisí může být důvodem pro snížení pokuty v rámci programu shovívavosti, jestliže Komisi skutečně umožní splnit její úkol, tedy zjišťovat existenci protiprávního jednání a zajišťovat jeho ukončení³⁹. Podniku, který spolupracuje s Komisí v souladu s podmínkami oznámení o shovívavosti, svědčí legitimní očekávání, že jeho pokuta bude snížena o určité procento⁴⁰.

35 — Použitím takového výrazu nemám v úmyslu naznačit, že Komise mohla postupovat nesprávně, nýbrž to, že Komise přijala řadu opatření, která jsou podle ní v konečném důsledku prospěšná pro hospodářskou soutěž.

36 — Chci poznamenat, že nařízení č. 1/2003 a nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků 81 a 82 Smlouvy o ES (Úř. věst. L 123, s. 18; Zvl. vyd. 0/03, s. 81) neupravuje uskutečňování programu shovívavosti Komisí.

37 — Viz výše poznámku pod čarou 9.

38 — Viz body 3 a 4 oznámení o shovívavosti (citované výše v poznámce pod čarou 9).

39 — Viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 16. listopadu 2000, SCA Holding v. Komise (C-297/98 P, Recueil, s. I-10101, bod 36), a ze dne 28. června 2005, Dansk Rorindustri a další v. Komise (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, bod 399).

40 — Viz rozsudek Dansk Rorindustri a další v. Komise (citovaný výše v poznámce pod čarou 39, bod 188). Viz též bod 38 oznámení o shovívavosti, podle něhož si „Komise [...] je vědoma toho, že toto oznámení vyvolá legitimní očekávání, na která se podniky při odhalování existence kartelu Komisi mohou spolehnout“.

Komise mimoto v souladu se svým oznámením o shovívavosti v zásadě neumožňuje nahlížet do prohlášení společnosti, které učinil žadatel o shovívavost⁴¹. Komise navíc

akceptuje i ústní formu⁴² takových prohlášení společnosti⁴³. Oznámení o shovívavosti však neupravuje možnost odepřít třetím osobám přístup k již existujícím dokumentům⁴⁴ poskytnutým žadatelem o shovívavost v rámci tohoto oznámení.

41 — Viz body 6, 7 a 33 oznámení o shovívavosti (citované výše v poznámce pod čarou 9). Viz též bod 29 vzorového programu shovívavosti ESHS (citovaný výše v poznámce pod čarou 8). Podle bodu 6 oznámení o shovívavosti se tyto dobrovolné iniciativy, známé jako prohlášení společnosti, „ukázaly jako užitečné pro účinné vyšetřování a ukončení kartelového protiprávního jednání a neměly by tak být ovlivňovány případnými příkazy k odhalení informací vydávanými v rámci soukromoprávních řízení. Potenciální žadatelé o shovívavost by mohli být odrazeni od spolupráce s Komisí dle tohoto oznámení, pokud by to mohlo zhoršit jejich postavení v soukromoprávním řízení oproti společnosti, které s Komisí nespolupracují. Takový nežádoucí účinek by zásadním způsobem poškodil veřejný zájem na účinném prosazování článku [101 SFEU] ve věcech kartelů, a tudíž i jeho následné nebo souběžné účinné prosazování v soukromoprávním řízení“. Viz rovněž bod 47 odůvodnění ke vzorovému programu shovívavosti ESHS, který stanoví, že „[č]lenové ESHS jsou velkými zastánci efektivních občanskoprávních řízení o náhradě škody proti členům kartelů. Považují však za nevhodné, aby podniky, které s nimi spolupracují, měly horší postavení než členové kartelů, kteří s nimi odmítli spolupracovat. Zveřejnění prohlášení poskytnutých výslovně pouze orgánu pro hospodářskou soutěž v rámci takového programu shovívavosti v občanskoprávních řízeních o náhradě škody by však mohlo vést právě k tomu, a odrazováním od spolupráce v rámci programů shovívavosti orgánů pro hospodářskou soutěž by mohlo ohrozit účinnost boje orgánů pro hospodářskou soutěž proti kartelům. Takový výsledek by mohl mít negativní dopad i na boj proti kartelům v dalších státech. Riziko, že žadatel dostane příkaz zveřejnit údaje závisí do jisté míry na dotčených územích a na povaze kartelu, na kterém se podílel. [...]“ (neoficiální překlad)

33. Z práva EU pro vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž nevyplývá výslovná povinnost uskutečňovat program shovívavosti v souvislosti s kartelovými dohodami, které porušují článek 101 SFEU, a právo EU

42 — Podle bodu 9 písm. a) oznámení o shovívavosti (citované v poznámce pod čarou 9) prohlášení podniku v rozsahu, v němž žadatel v době podání žádosti o těchto informacích ví, zahrnuje podrobný popis údajné kartelové dohody, včetně cílů, činností a fungování této dohody; údaje o dotčených produktech nebo službách, zeměpisném rozsahu, době trvání kartelu a odhadovaných objemech trhu, který byl ovlivněn údajným kartelem; určité dny, místa, obsah a účastníky údajných kontaktů v rámci kartelu, a všechna relevantní vysvětlení v souvislosti s jednotlivými důkazy předloženými na podporu žádosti; jméno a adresu právnické osoby předkládající žádost o prominutí pokuty, a také jména a adresy všech dalších podniků, které se údajného kartelu účastnily; jména, postavení, umístění kanceláří, a v nezbytném případě domácí adresy všech jednotlivců, kteří podle vědomí žadatele jsou nebo byli zapojeni do údajného kartelu včetně jednotlivců, kteří do něj byli zapojeni jménem žadatele; informace o tom, na které další orgány pro hospodářskou soutěž v EU i mimo EU se žadatel v souvislosti s údajným kartelem obrátil nebo hodlá obrátit.

43 — Viz bod 32 oznámení o shovívavosti (citované v poznámce pod čarou 9). Viz též bod 28 vzorového programu shovívavosti ESHS (citovaného v poznámce pod čarou 8).

44 — Oznámení o shovívavosti zvláště nedefinuje výraz „již existující dokumenty“. Podle mého názoru se jedná o „ostatní důkazy související s údajným kartelem, které žadatel drží nebo má k dispozici v době podání žádosti, zejména včetně jakýchkoliv důkazů pocházejících z doby trvání protiprávního jednání“. Viz bod 9 písm. b) oznámení o shovívavosti (citované v poznámce pod čarou 9).

ani neupravuje otázku přístupu ke spisům žadatelů o shovívavost, které mají tyto orgány k dispozici. Navzdory tomu, že orgány pro hospodářskou soutěž členských států nemají výslovnou povinnost uskutečňovat program shovívavosti v souvislosti s protiprávními kartely, která by vyplývala z práva EU a skutečnosti, že členské státy tak mají v tomto směru procesní autonomii, se na základě spisu předloženého Soudnímu dvoru zdá, že převážná většina vnitrostátních orgánů pro hospodářskou soutěž ve 27 členských státech včetně Bundeskartellamt má určitý druh programu shovívavosti. V předkládacím usnesení je uvedeno, že program shovívavosti Bundeskartellamt je založen na vzorovém programu shovívavosti ESHS. Vzhledem k tomu, že se Bundeskartellamt aktivně rozhodl zavést program shovívavosti, se podle mého názoru – což musí být ověřeno vnitrostátním soudem – zdá, že podle vnitrostátního orgánu pro hospodářskou soutěž je takový program nevyhnutelný pro zajištění účinného uplatňování mimo jiné článku 101 SFEU⁴⁵. Amtsgericht totiž v předkládacím usnesení uvedl, že „[p]rogram shovívavosti zavedený Bundeskartellamt v roce 2000 ukazuje, že se jedná o obzvláště účinný prostředek boje proti kartelům“. Od roku 2001 do roku 2008 bylo takto

podáno celkem 210 žádostí o shovívavost, které se týkaly 69 různých řízení⁴⁶.

34. Uskutečňuje-li členský stát prostřednictvím svého orgánu (svých orgánů) pro hospodářskou soutěž program shovívavosti zaměřený na zajištění účinného uplatňování článku 101 SFEU, musí podle mého názoru navzdory své procesní autonomii při uplatňování dotčeného ustanovení zajistit, že program je nastaven a uskutečňován efektivně.

35. Pokud jde o vztah mezi programy shovívavosti a občanskoprávními žalobami na náhradu škody, pak zatímco oznámení o shovívavosti stanoví způsob, jímž Komise bude uplatňovat volné uvážení při ukládání pokut spolupracujícím členům kartelu, výslovně stanoví, že spolupráce ve smyslu dotčeného oznámení neznámá, že členové kartelu jsou chráněni před občanskoprávními důsledky své účasti na porušování článku 101 SFEU⁴⁷. Bod 24 programu shovívavosti Bundeskartellamt navíc stanoví, že „toto oznámení nemá

45 — V předkládacím usnesení je v této souvislosti uvedeno, že Oberlandesgericht Düsseldorf ve svém rozsudku uznal oprávněnost předpokladu, na kterém Bundeskartellamt založil svůj program shovívavosti a podle kterého je zájem na boji proti kartelům vyšší nežli zájem na postihování jednotlivých členů kartelu. Podle Oberlandesgericht Düsseldorf oznámení Bundeskartellamt o shovívavosti (citované v poznámce pod čarou 6) nevyvolává žádné výhrady na právní úrovni a tento program spadá do volného uvážení, které dotčenému orgánu svědčí při ukládání pokut v souladu s § 81 odst. 7 OWiG.

46 — V předkládacím usnesení není uvedeno, zda a které z takových kartelů patří do působnosti článku 101 SFEU.

47 — Viz bod 39 oznámení o shovívavosti (citované v poznámce pod čarou 9).

vliv na soukromoprávní prosazování práva hospodářské soutěže“⁴⁸.

a 102 SFEU nejsou na úrovni EU harmonizována, Soudní dvůr uvedl, že plná účinnost článku 101 SFEU, a zejména praktický účinek zákazu stanoveného v čl. 101 odst. 1 SFEU, by byl ohrožen v případě, kdyby každá osoba neměla právo uplatnit svůj nárok na náhradu škody v důsledku újmy způsobené smlouvou nebo jednáním, které by mohlo omezit nebo narušit hospodářskou soutěž⁵¹. Z toho vyplývá, že každá osoba je oprávněna domáhat se soudní cestou náhrady utrpěné újmy, existuje-li příčinná souvislost mezi uvedenou újmou a kartelovou dohodou či jednáním zakázanými článkem 101 SFEU⁵². Soudní dvůr ve svém rozsudku *Courage a Crehan* rovněž zdůraznil odrazující účinek žalob na náhradu škody. Soudní dvůr v této souvislosti uvedl, že takové právo posiluje funkčnost pravidel Unie v oblasti hospodářské soutěže a odrazuje od často zastřených dohod nebo praktik, které by mohly omezit nebo narušit hospodářskou soutěž. Z tohoto hlediska mohou žaloby na náhradu škody projednávané vnitrostátními soudy významně přispět k zachování účinné hospodářské soutěže v EU⁵³.

36. Soudní dvůr totiž zřetelně zdůraznil právo poškozených osob na podání žalob na náhradu škody způsobené porušením článků 101 SFEU a 102 SFEU. Podle ustálené judikatury mají články 101 SFEU a 102 SFEU přímé účinky ve vztazích mezi jednotlivci a přiznávají jim práva⁴⁹, která vnitrostátní soudy musí chránit⁵⁰. I když pravidla v oblasti náhrady škody způsobené porušením článků 101

48 — *Amtsgericht* v předkládacím usnesení uvedl, že „podání žádosti o shovívavost [...] podle německého práva nezabývá občanskoprávní odpovědnosti vůči třetí osobě poškozené kartelem“.

49 — Články 101 SFEU a 102 SFEU stanoví i povinnosti jednotlivců, jejichž dodržení musí být vnitrostátními soudy prosazováno.

50 — Viz rozsudky ze dne 30. ledna 1974, *BRT a Societé belge des auteurs, compositeurs et éditeurs* (127/73, Recueil, s. 51, bod 16); ze dne 18. března 1997, *Guérin automobiles v. Komise* (C-282/95 P, Recueil, s. I-1503, bod 39); ze dne 20. září 2000, *Courage a Crehan* (C-453/99, Recueil, s. I-6297, bod 23) a ze dne 13. července 2006, *Manfredi a další* (C-295/04 až C-298/04, Sb. rozh. s. I-6619, bod 39).

51 — Viz rozsudek *Courage a Crehan*, citovaný v poznámce pod čarou 50, bod 26.

52 — Viz rozsudek *Manfredi* a další, citovaný výše v poznámce pod čarou 50, bod 62. Soudní dvůr uvedl, že vzhledem k tomu, že neexistuje právní úprava Společenství, přísluší v této oblasti vnitrostátnímu právnímu řádu každého členského státu, aby určil příslušné soudy a upravil procesní podmínky soudních řízení určených k zajištění ochrany práv, která jednotlivcům vyplývají z přímého účinku práva EU, za předpokladu, že tyto podmínky nejsou méně příznivé než ty, jež se týkají obdobných řízení na základě vnitrostátního práva (zásada rovnocennosti), a v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných právním řádem Společenství (zásada efektivitivy) (viz rozsudek ze dne 10. července 1997, *Palmisani*, C-261/95, Recueil, s. I-4025, bod 27, a rovněž výše uvedený rozsudek *Courage a Crehan*, bod 29).

53 — Viz rozsudek *Courage a Crehan*, citovaný výše v poznámce pod čarou 50, bod 27. Viz též bod 1.2 bílé knihy o žalobách o náhradu škody způsobené porušením antimonopolních pravidel ES, KOM(2008) 165 v konečném znění (dále jen „bílá kniha“).

37. Podle mého názoru by vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž mohl zpřístupněním informací, které mu dobrovolně poskytli členové kartelu v rámci programu shovívavosti, poškozené třetí osobě v zásadě pomoci při přípravě žaloby na náhradu škody způsobené porušením článku 101 SFEU k vnitrostátním soudu v souvislosti s údajnou škodou způsobenou kartelem⁵⁴. Taková žaloba může vést nejen k určení práva poškozené osoby na náhradu škody, ale i k uplatnění článku 101 SFEU⁵⁵. Proto zastávám názor, že navzdory skutečnosti, že vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž není účastníkem řízení o náhradu škody, neměl by⁵⁶ údajně poškozenému upírat možnost nahlédnout do podkladů, které má k dispozici a jež by mohly být použity jako důkazní prostředek při prokazování občanskoprávního nároku vůči členovi kartelu v případě porušení článku 101 SFEU, neexistují-li naléhavé důvody veřejného nebo soukromého zájmu, neboť by to mohlo znamenat faktický zásah a omezení základního práva takové osoby na účinný procesní prostředek

zaručený článkem 101 SFEU a článkem 47⁵⁷ ve spojení s článkem 51 Listiny a čl. 6 odst. 1 EÚLP. Je tak nutné zkoumat, zda vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž může legitimně odeprít zpřístupnění informací a podkladů poskytnutých žadatelem o shovívavost, a pokud ano, za jakých okolností.

54 — V bodu 2.2 bílé knihy (citovaná výše v poznámce pod čarou 53) Komise uvedla, že „mnohé klíčové důkazy, které jsou nutné pro dokázání skutkové podstaty žaloby o náhradu škody způsobené porušením antimonopolních pravidel, jsou často zatajovány a žalobce tyto důkazy v dostatečné míře nezná, protože jsou v držení žalovaného nebo třetích stran.“

55 — Viz rozsudek *Courage a Crehan*, citovaný výše v poznámce pod čarou 50, body 26 a 27.

56 — V opačném případě by vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž vytvářením překážek v přístupu k informacím, které mají k dispozici a jež by mohly být použity jako důkaz, mohly bránit žalobám o náhradu škody.

38. Podle mého názoru by za takových okolností zveřejnění všech informací a podkladů předložených žadatelem o shovívavost vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž mohlo vážně ohrozit přitažlivost, a tím i efektivitu programu shovívavosti takového orgánu, jelikož případní žadatelé o shovívavost by své postavení v občanskoprávním řízení o náhradu škody mohli vnímat jako méně výhodné, než postavení dalších členů kartelu, kteří o shovívavost nežádají, vzhledem

57 — „Každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem. Každý má právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a neustranným soudem, předem zřízeným zákonem. [...]“

k sebeuvědomujícím prohlášením a důkazům, které musí orgánu poskytnout⁵⁸. Tedy i kdyby mohl potenciální žadatel o shovívavost dosáhnout neuložení pokuty nebo její snížení, mohl by mít pocit, že tato výhoda je převážně na zvýšeném rizikem odpovědnosti za škodu, pokud bude umožněn přístup k jeho spisu, zejména v případech, kdy členové kartelu nejsou podle vnitrostátních procesních pravidel v občanskoprávním řízení společnou a nerozdílnou odpovědnost za škodu. Člen kartelu by tak nemusel žádat o shovívavost vůbec, nebo by v průběhu řízení v rámci programu shovívavosti mohl být k orgánu hospodářské soutěže méně vstřícný⁵⁹.

a poskytnutím přístupu k informacím poskytnutým žadatelem o shovívavost⁶⁰ třetí osobě pro účely přípravy žaloby na náhradu škody podle článku 101 SFEU na straně druhé.

39. Existuje tak zjevné napětí mezi efektivním uskutečňováním programu shovívavosti vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž, a tudíž veřejnoprávním prosazováním práva hospodářské soutěže na jedné straně,

40. Soudím, že nařízení č. 1/2003 a judikatura Soudního dvora *de iure* nezavedly žádnou hierarchii nebo pořadí důležitosti⁶¹ mezi veřejným prosazováním práva hospodářské soutěže EU a soukromoprávními žalobami na náhradu škody. I když není stanovena žádná hierarchie *de iure*, v současnosti je podle mého názoru úloha Komise a vnitrostátních orgánů pro hospodářskou soutěž při zajišťování dodržování článků 101 a 102 SFEU významnější, než úloha soukromých žalob na náhradu škody. Úloha soukromých žalob na náhradu škody je totiž v tomto směru tak

58 — Chtějí-li dosáhnout shovívavosti. Pochopitelně, donucovací prostředky nepřichází v úvahu, protože žadatelé o shovívavost se dobrovolně rozhodli poskytnout prohlášení společnosti a už existující důkazní prostředky jako kompenzaci za dosažení shovívavosti a nejsou k tomu nuceni právními předpisy. Pokud jde o právo neuvědomovat sám sebe a právo na spravedlivý proces, viz naproti tomu rozsudek ESLP, Saunders v. Spojené království ze dne 17. prosince 1996, 196-VI, s. 2044, body 69, 71 a 76.

59 — „Ochlazující účinek“, který by mohlo poskytnutí informací předložených žadatelem o shovívavost případným žalobcům v občanskoprávním řízení ze strany orgánu pro hospodářskou soutěž mít na míru spolupráce takového žadatele, není možné nevízt v úvahu, i když podle oznámení o shovívavosti musí žadatel o shovívavost mimo jiné spolupracovat s Komisí skutečně, úplně a nepřetržitě, od okamžiku předložení své žádosti až do ukončení správního řízení. Viz bod 12 písm. a) oznámení o shovívavosti (citované výše v poznámce pod čarou 9). Ve vnitrostátních programech jsou s největší pravděpodobností stanoveny podobné požadavky. Viz bod 13 vzorového programu shovívavosti ESHS (citovaný výše v poznámce pod čarou 8).

60 — Vnitrostátnímu orgánu pro hospodářskou soutěž.

61 — Sedmý bod odůvodnění nařízení č. 1/2003 stanoví, že „[v]nitrostátní soudy hrají při používání pravidel hospodářské soutěže [EU] důležitou úlohu. Při rozhodování sporů mezi soukromými osobami chrání subjektivní práva vyplývající z práva [EU], například tím, že přiznávají náhradu škody obětem protiprávního jednání. Úloha vnitrostátních soudů zde doplňuje úlohu orgánů pro hospodářskou soutěž členských států. Mělo by jim proto být umožněno, aby používaly články [101 a 102 SFEU] v plném rozsahu.“ Použití výrazu „doplňuje“ nemusí podle mého názoru nutně určovat pořadí důležitosti. V každém případě body odůvodnění aktu Unie nejsou právně závazné. Viz rozsudek ze dne 2. dubna 2009, Tyson Parkethandel, (C-134/08, Sb. rozh. s. I-2875, bod 16 a tam citovaná judikatura).

malá, že bych váhal vůbec použít označení „soukromé prosazování práva“⁶².

41. Krom toho soudím, že dotčené napětí je více domnělé než skutečné, neboť účinné programy shovívavosti, zaměřené na odhalování a postihování tajných kartelů, nejsou jen veřejným zájmem, ale takové programy jsou přínosné i pro soukromé osoby poškozené kartely⁶³. Zaprvé by mnohé kartely mohly zů-

stat neodhaleny a jejich negativní účinky na hospodářskou soutěž obecně a na konkrétní osoby by tak mohly bez omezení přetrvávat, pokud by neexistovaly účinné programy shovívavosti. Zadruhé umožňuje odhalování a vyšetřování takových kartelů vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž na základě žádosti o shovívavost přijmout rozhodnutí, v nichž se mimo jiné nařizuje ukončení protiprávního stavu a ukládají se sankce v souladu s vnitrostátním právem⁶⁴. Taková rozhodnutí pak třetí osoby poškozené kartely mohou použít pro účely podání občanskoprávních žalob na náhradu škody. I když v této souvislosti nařízení č. 1/2003 neobsahuje žádné ustanovení týkající se váhy, kterou je třeba přiznat rozhodnutím vnitrostátních orgánů pro hospodářskou soutěž⁶⁵ v rozsudcích vnitrostátních soudů obdobných čl. 16 odst. 1 uvedeného nařízení⁶⁶, jsem toho názoru, že vnitrostátní soudy by taková rozhodnutí měly považovat alespoň za podpůrné důkazy⁶⁷. Nicméně i v případě soudů, před nimiž žalobce v občanskoprávním řízení vůbec nemůže použít pravomocné rozhodnutí vnitrostátního orgánu pro hospodářskou soutěž jako důkazní prostředek v řízení před vnitrostátními

62 — Komise ve své bílé knize z roku 2008 uvedla, že „[p]řestože byl vznesen požadavek na vytvoření efektivního právního rámce, který by umožnil, aby se vymáhání práva na náhradu škody stalo reálnou možností, a přestože v některých členských státech byly v poslední době zaznamenány určité známky zlepšení, zatím osoby, které byly poškozeny porušením antimonopolních pravidel [EU], v praxi jen málokdy obdrží náhradu za utrpenou škodu.“ Viz bod 1.1 bílé knihy (citovaná výše v poznámce pod čarou 53).

63 — Viz bod 6 oznámení o shovívavosti (citované výše v poznámce pod čarou 9), který stanoví, že „[p]otenciální žadatelé o shovívavost by mohli být odrazeni od spolupráce s Komisí dle tohoto oznámení, pokud by to mohlo zhoršit jejich postavení v soukromoprávním řízení oproti společnosti, které s Komisí nespolupracují. Takový nežádoucí účinek by zásadním způsobem poškodil veřejný zájem na účinném prosazování článku [101 SFEU] ve věcech kartelů, a tudíž i jeho následné nebo souběžné účinné prosazování v soukromoprávním řízení.“ (kurziva provedena autorem stanoviska) (citováno výše v poznámce pod čarou 41).

64 — Viz článek 5 nařízení č. 1/2003.

65 — Viz bod 2.3 bílé knihy (citovaná výše v poznámce pod čarou 53).

66 — Článek 16 odst. 1 nařízení č. 1/2003 stanoví, že „[p]okud vnitrostátní soudy rozhodují o dohodách, rozhodnutích nebo jednáních podle článků [101 a 102 SFEU], které jsou již předmětem rozhodnutí Komise, nemohou rozhodnout v rozporu s rozhodnutím přijatým Komisí“. Komise v bílé knize navrhla, aby vnitrostátní soudy, které projednávají žalobu na náhradu škody způsobené jednáním porušujícím články 101 nebo 102 SFEU, nesměly přijmout rozhodnutí, které by bylo v rozporu s pravomocným rozhodnutím, v němž orgán pro hospodářskou soutěž, který je členem ESHS, ve věci takového jednání konstatoval porušení uvedených článků, nebo s pravomocným rozsudkem, kterým odvolací soud potvrdil rozhodnutí orgánu pro hospodářskou soutěž nebo konstatoval porušení výše uvedených článků.

67 — Vnitrostátní soud uvedl, že podle německého práva jsou skutkové okolnosti konstatované v rozhodnutí o uložení pokut, která nabyla právní moci, v občanskoprávních řízeních závazné, a protiprávní jednání tak není třeba prokazovat.

soudy a musí v plném rozsahu prokázat mimo jiné porušení článku 101 SFEU, zastávám názor, že takové rozhodnutí bude dobrým základem, na němž je možné žalobu založit, v neposlední řadě i z toho důvodu, že bude obsahovat podrobné vysvětlení fungování dotčeného kartelu a povahy porušení článku 101 SFEU.

42. Proto zastávám názor, že za účelem ochrany veřejných i soukromých zájmů při odhalování a postihování kartelů je nutné chránit v co možná nejširší míře přitažlivost programu shovívavosti vnitrostátního orgánu pro hospodářskou soutěž, aniž se bylo nepatříčně omezit právo žalobce v občanskoprávním řízení na přístup k informacím a v konečném důsledku k účinnému procesnímu prostředku.

43. Pokud jde o dotčenou věc v původním řízení, neupřesnil vnitrostátní soud v předkládacím usnesení podrobně povahu informací a dokumentů poskytnutých žadateli o shovívavost. Vzhledem k tomu, že vnitrostátní soud uvedl, že program shovívavosti Bundeskartellamt je založen na vzorovém programu shovívavosti ESHS, navrhuji v tomto kontextu zkoumat možnost nahlížení do dobrovolných

sebeusvědčujících prohlášení nebo prohlášení společnosti⁶⁸ učiněných žadateli o shovívavost a již existujících dokumentů, které předložili.

44. Podle mého názoru by se zpřístupněním obsahu dobrovolných sebeusvědčujících prohlášení⁶⁹ učiněných žadateli o shovívavost⁷⁰ v průběhu řízení o shovívavosti a pro účely takového řízení, kde žadatelé žalobcům v občanskoprávním řízení fakticky přiznávají a orgánu pro hospodářskou soutěž popisují svou účast na porušování článku 101 SFEU, mohla významně snížit přitažlivost, a tím i efektivita programu shovívavosti vnitrostátního orgánu pro hospodářskou soutěž⁷¹. To by následně

68 — Ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, není jasné, zda žadatelé o shovívavost poskytli ústní prohlášení společnosti. Vzhledem k tomu, že zastávám názor, že taková prohlášení by neměla být zveřejňována, není významné, zda byla učiněna ústně nebo písemně.

69 — Známe též jako prohlášení společností.

70 — Které se prakticky rovnají přiznání nebo připuštění viny.

71 — Pokud se dotčená prohlášení týkají především individuální účasti žadatele o shovívavost na protiprávním kartelu, mohl by takový žadatel mít v řízení o náhradu škody horší postavení, než nespolupracující členové kartelu. V bodu 2.9 bílé knihy, nadepsaném „Vazba mezi programy shovívavosti a žalobami o náhradu škody“, Komise uvedla, že pro vymáhání práva ve veřejném i soukromém zájmu je důležité, aby programy shovívavosti byly přitažlivé. Komise proto zastává názor, že pro veřejné i soukromé vymáhání práva je důležité zabránit tomu, aby žadatel o shovívavost byl v méně výhodném postavení než osoby, které se s ním podílely na protiprávním jednání, a proto musí být zaručena dostatečná ochrana před zpřístupněním důkazů ve vztahu k prohlášením, která podniky předložily v rámci žádosti o shovívavost. Tato ochrana platí, pokud zpřístupnění nařídí soud, ať už se tak stane před nebo po vydání rozhodnutí orgánem pro hospodářskou soutěž. (citovaná výše v poznámce pod čarou 53).

mohlo ohrozit účinné uplatňování článku 101 SFEU vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž, a v konečném důsledku i možnost soukromých žalobců dosáhnout účinné nápravy. Odepření přístupu k informacím tak sice může představovat překážku nebo určité omezení základního práva údajného poškozeného na účinný procesní prostředek, ale zásah do takového práva považuji za odůvodněný na základě legitimního cíle zajištění účinného uplatňování článku 101 SFEU vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž i soukromými zájmy na odhalování a postihování kartelů.

45. Krom toho se zdá – jak by měl ověřit⁷² předkládající soud – že žadatelé o shovívavost by mohli oprávněně očekávat, že Bundeskartellamt v rámci svého volného uvážení v této otázce nezpřístupní dobrovolná sebeusvědčující prohlášení. Jsem toho názoru, že ačkoliv je třeba respektovat základní právo na účinný procesní prostředek v co možná nejšířším rozsahu, žadatelé o shovívavost svědčí převažující legitimní očekávání, že taková sebeusvědčující prohlášení nebudou zveřejněna.

72 — V souladu zejména s bodem 22 programu shovívavosti Bundeskartellamt (citovaný výše v poznámce pod čarou 6).

46. Zastávám tak názor, že přístup k dobrovolně poskytnutým sebeusvědčujícím prohlášením učiněným žadatelem o shovívavost v zásadě nemůže být poskytnut⁷³.

47. Nicméně s výjimkou sebeusvědčujících prohlášení by takové údajné poškozené osoby, jako je společnost Pfleiderer, měly mít možnost nahlédnout do všech již existujících dokumentů předložených žadatelem o shovívavost v průběhu řízení o shovívavosti⁷⁴, které by pro takové osoby byly pro účely soukromé žaloby na náhradu škody užitečné při prokazování protiprávního jednání porušujícího článek 101 SFEU⁷⁵, škody způsobené takovým osobám a příčinné souvislosti mezi škodou a protiprávním jednáním⁷⁶. Dotčené dokumenty totiž nejsou výsledkem řízení o shovívavosti, neboť na rozdíl od výše

73 — Mohlo by být nutné stanovit výjimky z tohoto pravidla za zvláštních okolností, například poskytl-li samotný žadatel o shovívavost obsah svého prohlášení třetím osobám. Viz například bod 33 oznámení o shovívavosti (citováno v poznámce).

74 — Kromě obchodního tajemství a dalších důvěrných informací, například interních podkladů.

75 — V takových státech, jako je Spolková republika Německo, kde se soukromí žalobci v řízeních o náhradu škody mohou při prokazování porušení článku 101 SFEU opírat o pravomocné rozhodnutí vnitrostátního orgánu pro hospodářskou soutěž, nebo soudu, který rozhodoval o odvolání proti takovému rozhodnutí, by podle mne v této souvislosti neměl být poskytnout přístup k důkazům nebo podkladům poskytnutým v rámci programu shovívavosti žadatelem o shovívavost, protože nejsou nezbytné pro výkon práva na účinný procesní prostředek a na spravedlivý proces.

76 — Podle mého názoru by vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž měl požadovat závaznou záruku, že takové informace budou použity pouze pro účely dotčeného sporu.

uvedených sebeusvědčujících prohlášení existují nezávisle na takovém řízení a alespoň teoreticky mohly být zveřejněny jinde. Neshledávám přesvědčivý důvod, proč by měla být upřena možnost nahlédnout do těchto dokumentů, které jsou výslovně určené a vhodné

pro použití v řízení na náhradu škody. Pokud by vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž za stejných okolností, jako jsou okolnosti v původním řízení, odepřel přístup k takovým dokumentům, bylo by to v rozporu se základním právem na účinný procesní prostředek.

VI – Závěry

48. Vzhledem k výše uvedenému navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl na otázky položené Amtsgericht Bonn (Německo) takto:

„Pokud vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž uskutečňuje program shovívavosti zaměřený na zajištění účinného uplatňování článku 101 SFEU, osobám, které byly poškozeny kartelovou dohodou, nemůže být pro účely uplatnění jejich občanskoprávních nároků umožněn přístup k sebeusvědčujícím prohlášením, která byla dobrovolně poskytnuta žadateli o shovívavost a ve kterých žadatelé přiznávají a popisují orgánu svou účast na porušování článku 101 SFEU, neboť by se tím mohla významně snížit přitažlivost, a tím i efektivita dotčeného programu shovívavosti, což by mělo za následek narušení účinného uplatňování článku 101 SFEU tímto orgánem. Zatímco odepření takového přístupu k informacím sice může představovat překážku nebo do určité míry omezovat základní práva údajně poškozené osoby na

účinný procesní prostředek a na spravedlivý proces, která jsou zaručena článkem 47 ve spojení s čl. 51 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie, zásah do takového práva je odůvodněn oprávněným cílem zajistit účinné uplatňování článku 101 SFEU vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž a soukromými zájmy na odhalování a postihování kartelových dohod.

Pokud by vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž odepřel přístup k dalším, již existujícím dokumentům, které byly předloženy žadatelem o shovívavost v průběhu řízení o shovívavosti, které by osobám, jež byly údajně poškozeny v důsledku kartelové dohody, mohly pro účely soukromoprávní žaloby na náhradu škody pomoci prokázat existenci protiprávního jednání porušujícího článek 101 SFEU, škody způsobené těmito osobám a příčinné souvislosti mezi škodou a protiprávním jednáním, bylo by to v rozporu se základním právy na účinný procesní prostředek a na spravedlivý proces, která jsou zaručena článkem 47 ve spojení s čl. 51 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie.“